

מילי דמלכא

שיחות ומאמרים שזכינו לשמוע מאת
כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

לטהרנו ולקדשנו בקדושתך העליונה
עבודת ימי הספירה

יו"ל ע"י

מכון שפה ברורה

שע"י חסידי קאסוב

ימי ספירת העומר תשפ"ב לפ"ק

- אחים יקרים אחים לדעה -

הננו בזה בקריאה של חיבה לכל קוראינו ואנ"ש היקרים שיחי
שהיות ומלאכת הכתיבה, העריכה, וסידור הגליונות, שיהיו באופן נאה ויאה ומכובד עולים ממון הרבה,
וכדי להוציא את הגליון אנו צריכים את עזרת הציבור החפץ ורוצה בקיומו

אנו פנים לעזרת הציבור הושיטו ידכם והרימו את נדבת לבכם לתרום מתנה יפה ונכבדת

וההזדמנות נאותה לתרום לעילוי נשמת יקירכם אשר בוודאי תהא
לטובת נשמתם זכות הפצת דברי תורה האלו
וגם בעת שמחתכם תבוא הברכה לכם ולביתכם

והנצחתם תונצחו בתוך הקונטרסים הפרסם עושי מצוה

ובכן אלו הרוצים בהנצחה או החפצים לתרום עקב שמחה וכן מי ברצונם לתרום לעילוי נשמת

יפנו לר' מאיר גאדינגער הי"ו במס' 917-686-5892

או להתקשר ע"ד אימייל ל **toraskosov@gmail.com**

וזכות הגדול של זיכוי הרבים תעמוד לכם להתברך בכל מילי דמיטב

צדקת רבי מאיר בעל הנס - כולל קאסוב

**געדענקט די הייליגע סגולה פאר
ליכט בענטשען און ביי אלע אייערע
שמחות כמנהג אבותינו ודבותינו**

**לשמוע דרשות, ושיעורים שונים מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
וכן למודעות ומאורעות שונות בקרב קהילתינו הק'
יש להתקשר לקו "קול קאסוב"**

במס' 972-72-370-1810 או במס' 718-682-2004 ישראל 972-72-370-1810

כל הזכויות שמורות

להערות והארות או לקבל הגליון מדי שבוע בשבוע ע"י e-mail

יש לפנות להמערכת

במס' 917-686-5892

או אל **toraskosov@gmail.com**

נערך ונסדר ע"י:

ישר
Publishing & Production
718.484.2189

לטהרנו ולקדשנו בקדושתך העליונה עבודת ימי הספירה

הספירה של אותו הלילה - 'מצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי' (מנחות טו.), חובה של זכות מונחת עלינו להתבונן ולהידבק בפנימיות של כל מצוה ומצוה, ובמצוה זו של ספירת העומר בפרט, וכפי שהמשיל זו את במשל למה הדבר דומה, לאדם שמונה מעות, שהוא מייחס חשיבות לכל מניין ומספר, כי הפרוטה לפרוטה מצטרפת לבסוף לחשבון גדול, ולולי הפרוטה הראשונה אין פרוטה שניה. ואמרו, שכך צריכה שתהיה עבודת 'מטמונים' – מ"ט מונים, לספור ולהחשיב כל יום ולאחוז באוצרות המושפעים ממנו^א.

התבוננות בימים אלו – ימי העומר

בימים נעלים אלו שבין פסח לעצרת, זוכים אנו למצוה חביבה שנצטוונו מפי ה' על ידי משה עבדו, לספור ספירת העומר, וכמו שכתוב בתורה (ויקרא כג טו) 'וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבע שבתות תמימות תהיינה עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום'.

חסידים הראשונים הניחו לנו אזהרה למשמרת, כי מלבד מה שמוטלת עלינו חובה לקיים מצות ה' בגזירת מלך, לספור בפה בכל יום את

א. כתב ב'אור המאיר' (דרוש לספירת העומר): 'ולזה כיוונו חז"ל (מנחות טו.) 'מצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי', ובודאי לא לאמירה וספירה לבד יצאו ללמד, כי אם לדבר הלמד מענינו, איך לתקן מלא קומתו מראש עד עקב, בכלל ופרט ז' ימי הבנין, המוטל על כל אחד מישראל לתקן פרטי מדות הכל נלמד מענין הספירה. ולזה בא ה'מצות למימני יומי' – המורה פרטיות המדות הכלולים זו בזו, 'ומצוה למימני שבועי' – מורה כללות ז' ימי הבנין, לתקנם בכללותם'.

וזה לשון הגה"ק רבי יששכר שלמה טייכטל זצ"ל הי"ד בספרו 'משנה שכיר' (לספירת העומר): 'והוא נמי כוונת הספירה לספור הימים ושבועות, כמו דאמרינן בגמרא מנחות (טו.) 'מצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי'. דהיינו, למנותם ולהחשיבם, ועל ידי כן לבוא ולנצלם לתורה ויראה'.

בטהרנו ולקדשנו בקדושתך העליונה

זה מחייבי כריתות ומיתות בית דין ולא מיתה בידי שמים' (לשון השם משמואל' פרשת אמור שנת תרע"א), וכי כיום או בדורות אחרים התלמידים היושבים בישיבה הינם כן זכי לב יותר מהם ונוהגים כבוד זה בזה, והרי כך היא דרכו של עולם שאין התלמידים נוהגים כבוד בחבריהם, מחמת הקנאת סופרים שביניהם. והנה זה שדקדקו בהם כחוט השערה בוודאי גניזו ביה טעם נסתר², ואמרנו לבוא בסוד הדברים.

צדיקים שנקשו להחיש את הקץ וסופם, וטעם שעלה להם כך

ברי לבוא אל המכוון בכיבוד הענין, נקדים את הידוע לכולנו אשר שמענו מאבותינו והוא מקובל מדור דור, כי בימות שנות עולם, היו צדיקים ואנשי סוד אשר נטלו על עצמם מטרה קדושה להדחיק את הס"מ וחיילותיו, כדי להחיש את פעמי משיח לתקן עולם במלכות שד-י. ועבודתם זו הייתה קשה עד מאד והצריכה מסירות נפש כפשוטו כדרכה של מלחמה הנעשית פנים

אם כן נבוא היום אל העין לחזות בנועם מצוה זו, ולבקר על ידה את מומי נפשנו, כי היא מסורה בידנו 'אפילו היום שאין עומר קרב בעוונותינו' (לשון ספר החינוך מצוה שו), ולעולם - גם עתה, עלינו לראות שלא לקיימה 'אחד בפה ואחד בלב' (ע"פ פסחים קיג:). נקודה נוספת עליה ראוי ליתן את הדעת בהתבוננות בסוד הימים, היא הסתירה הידועה על מהות הזמן הזה, הלנו הוא אם לצרינו, שמצד אחד מצינו שקדושת הימים הללו גדולה, וכפי שהרמב"ן (ויקרא כג לו) מגדירים על נכון שהם כימי חול המועד בהיותם ימים שיש קדושה לפניהם ולאחריהם. ומאידך גיסא, ימים אלו יש בהם צער, שהם ימי אבל וזיכרון על הסתלקותם של כ"ד אלף תלמידי רבי עקיבא שמתו בפרק זה על שלא נהגו כבוד זה בזה (יבמות סב.).

ומידי דברו בו נוסף לשאול את שאלת העולם, מדוע נענשו תלמידיו של רבי עקיבא שהיו בוודאי גדולי תורה ויראה³ בעונש חמור כל כך על שלא נהגו כבוד זה בזה, 'שאין

ב. צא ולמד מהתלמידים שנשאר לו רבי מאיר ורבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון ורבי אלעזר בן שמוע, שהם הם העמידו תורה אותה שעה (יבמות סב.), שבודאי הם גם האחרים היו גדולים וראויים.

ג. נציין למשכיל לדעת סודו של דבר על פי תורת הגלגול, לכתבי הרמ"ע מפאנו (אם כל חי פרק א סי' ג) שם נתבאר זה וקחנו משם. ראה גם 'ברית הלוי' [לרבי שלמה אלקבץ ז"ע] (פרק חמישי) שביאר זאת, ועיין גם 'נתיבות עולם' (נתיב התורה פרק יב), ובעוד ספרים רבים.

לטהרנו ולקדשנו בקדושתך העליונה

ג

בפנים. והיו רבים מהם שהצליחו הרבה מאד וכפסע היה ביניהם לבין החשת הגאולה, אך הצד השווה בכל הצדיקים, שבסוף לא הפיקו את זממם וכפי שאנו רואים דאנן בגלותא קיימא ועדיין לא נושענו. כשנעייין בדבר נראה דבר פלא, שכל אותם קדושים

שהשתדלו להביא לימות המשיח, גמרו את חייהם שלא בטוב, אם בקיצור ימים או שהודחו מדרך הישר ושאר עונשים קשים ומרים עד מאד. וטעמא דמילתא שכך עלה להם אף שהיו אנשי מעלה וקדושי עליון, כי בראות הסטרא אחרא שמבקשים את

ד. מרן ה'חתם סופר' ז"ע היה רגיל לספר על האחד הידוע במאמציו הגדולים לקרב את הקץ ומה עלתה בידו, הוא ניהו רבי יוסף דלה-ריינה. והמעשה נדפס ב'אגרת סוד הגאולה' לרבי אברהם בן אליעזר הלוי, ובקונטרס אשר שמו יקבנו 'מעשה נורא ברבי יוסף דלה-ריינה'. וראה גם ב'שערי קדושה' (חלק ג שער ו)

זוה תוכן המעשה בקיצור נמרץ ממש, שרבי יוסף דלה ריינה היה גדול שמו בקבלה מעשית, ועסק בכך רבות לקרב את קץ הימים. מלאכי מרום שהיו רגילים אצלו הזהירוהו כי לא טוב הדבר אשר הוא עושה ושיחדל מכך. אולם רבי יוסף המשיך וביקש את נשמת הס"מ להורגו. כעבור פרק זמן הצליח רבי יוסף ע"י תעניות רבות ועבודות נשגבות בקבלה מעשית והשבעת השמות לתפוס את ס"מ שהתגלה אליו בצורה של כלב, ולהכניעו תחת ידו. אותו כלב התחנן בפניו שיתן לו לאכול, אך הוא סירב לו. משראה הכלב כי בקשתו לא נענית, ביקש מרבי יוסף שיתן לו על כל פנים מעט קורט לבונה שהייתה בידו להריח בה, ונתפתה לו והביא לו ממנה. בפעולה מועטת זו הצליח הס"מ להניח ידיו על רבי יוסף, והכניס בו הרהור גאוה ה'יאך יודע לבני העולם שהוא הביא את הגאולה, ועל ידי מחשבה זו נתבטל הכל, עד שגרם לו שנשטתה לגמרי, ועבר על עבירות חמורות ביותר, עד שלבסוף איבד את עצמו לדעת (לכמה שיטות).

זוה לשונו של מוהרנ"ו ב'שערי קדושה' שם: 'זוהו סוד ענין קבלה מעשית. ולכן אסור להשתמש בה, כי בהכרח יתדבק גם ברע המתדבק בטוב, וחושב לטהר נפשו ומטנפה בסבת הרע ההוא, וגם אפילו שישגי, הוא אמת בתערובת שקר, ובפרט כי אין אפר פרה מצויה וטומאת הקליפות מתדבקות באדם המתקרב להשיג על ידי קבלה מעשית, ולכן שומר נפשו ירחק מהם, כי מלבד שמטמא נפשו יענש בגהינם, ואף גם בעולם הזה קבלה בידינו כי יעני או הוא או זרעו או יחלה בחולאים הוא או זרעו או ישתמד הוא או זרעו. וקח ראינה מרבי יוסף דילא ריינה ורבי שלמה מולכו שנשתמשו בקבלה מעשית ונאבדו מן העולם, וכל זה לסיבה הנזכרת, כי אין טוב בלתי רע. ולא עוד אלא שמכריחים אותן בעל כרחן על ידי השבעות, ואז מפתים אותן ומטין אותן לדרכים לא טובים עד שמאבדים נפשם, וגדולה מזו כי כל דרכי ההשבעות האלו העלימום הראשונים ואין אנו בקיאים היטב בדרכיהן וראוי להתרחק מהם בתכלית'.

לטהרנו ולקדשנו בקדושתך העליונה

לכות בני ישראל אל אביהם שבשמים, הוא התנא הגדול רבי עקיבא, שבראשית ימיו היה במדרגה ירודה מאד עד שאמר 'מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור' (פסחים מט:), אבל בעבודתו הקשה להכניע את חומריות גופו, עלה ונתעלה מאד עד שהיה ראוי שתינתן התורה על ידו (מנחות כט:), ונעשה שורש תורה שבעל פה^ה, והגיע במדרגתו גבוה כל כך, שנשמתו היא 'נשמה כוללת' המאחדת את כל בני ישראל עד סוף כל הדורות.

נפשו למות, אזי הוא מתאזר בעוז לנקום בחרב את מי שרצה לגרום לו זאת, ופונה מכל עסקיו רק כדי להרע לאיש הזה, ואז קשה מאד להילחם עמו, כמו אדם שלוחם על נפשו נגד מי שביקש להורגו שאין מי שיציל מידו. ולכן כל אותם הצדיקים שהשתדלו והרבו למהר ולהחיש גאולה, עמד עליהם הסטרא אחרא בכל כוחו ואין מפגיע שיכול לו.

מָרָם נכלה, נזכיר לטובה אחד שהיה גדול כוחו להכניע היצר ולקרב

על בעל האור החיים הקדוש' מקובל גם כן שהיה עסוק בעבודה זו, ואמר שאילו יגור שנה תמימה בירושלים יהיה בכוחו לדחות את הס"מ ולהביא את הגאולה. בסוף ימיו זכה לישב בעיר הקודש אך לא ארכו לו שם הימים ואחר ישיבתו שם י"א חודשים נסתלק בקיצור ימים.

כמו כן ידוע מעשה הצדיקים גדולי החסידות הרה"ק רבי מנחם מנדל מרימנוב זי"ע, המגיד מקאז'ניץ זי"ע, הרה"ק מלובלין זי"ע, שבקשו להחיש הגאולה בשנת תקע"ה, ומתו כולם באותו שנה.

ה. ראה את שכתב הרמ"ע מפאנו בספרו 'עשרה מאמרות' (מאמר חקור דין חלק ה פרק יא): **'באמת אמרו חכמים ז"ל (במדב"ר יט ו) דברים שלא נגלו למשה אלא כללים כללים, נגלו לרבי עקיבא שזכה לידרוש אותם מדעת עצמו ומכוין להלכה. כי כשם שנפש משה רבינו ע"ה היא ממחצב התורה שבכתב ונקראת 'תורת משה' (מלאכי ג כב), כך נפש רבי עקיבא ממחצב התורה שבעל פה ונקראת על שמו - לפי דעתנו, שהרי סתם משנה רבי מאיר סתם תוספתא רבי נחמיה סתם ספרא רבי יהודה סתם ספרי רבי שמעון סתם סדר עולם רבי יוסי וכלהו אליבא דרבי עקיבא (סנהדרין פו), והעמידו הקב"ה בדור החורבן, להגן על העולם ועל התורה שלא תשתכח'.**

וב'שיטה מקובצת' (כתובות מ.): **'משום שהיה העולם שמם עד שבא רבי עקיבא ושנאה להם וכו' (יבמות סב:). הלכך כל אחד מתלמידיו שהיה מכוון לדעתו הרי הסכים להלכה ורבי עקיבא היה להם במקום משה רבינו אדון הנביאים ע"ה, לפי שהיה כבר נשתכח תורה שבעל פה עד שבא הוא ושנאה, ומשום הכי כל מי שהיה מסכים לדעתו, שפיר קרינן עליה טובינא דחכימי'.**

ה לטהרנו ולקדשנו בקדושתך העליונה

זמן קריאת שמע של שחרית, שהמרא דאתרא - רבי עקיבא הבהיק כאור יום חשכת ליל, עד שראו הכל שתכלית צאתנו ממצרים וקיום 'תשבינו', תכליתו 'שמע ישראל הוי"ה אלהינו הוי"ה אחד' שהוא עולה במספר כמוהו [1118] (אוצר החיים קאמרא מצוה ט).

אבן למעלה הגדולה ביותר שלו - שהשפעתו תימשך על כל נפשות ישראל עד סוף הדורות, זכה להגיע בשעת מיתו עת שסרקו את בשרו במסרקות של ברזל ועסק למרות הכל לקבל עליו עול מלכות שמים שלימה, עד ששאלהו תלמידיו עד כאן, ויצאה נשמתו 'באחד' (ברכות סא:). שאז בשעת הסתלקותו על קדושת ה', התעלה רבי עקיבא להיות במדרגת נשמה כוללת של כל בני ישראל עד לדור אחרון, והטביע כח שאפילו קל שבקלים שאינו יודע תורה מה היא, יוכל להתקשר אל האות שלו שבתורה ולמסור נפש עבורה שלא תיבטל, כמו רבי עקיבא שמסר עצמו להריגה למען שמו

והוא הדבר שמשבחים ואומרים בלילי פסחים שרבותינו היו מסובין בבני ברק, והיו מספרים ביציאת מצרים כל אותו הלילה, עד שבאו תלמידיהם ואמרו להם רבותינו הגיע זמן קריאת שמע של שחרית. ותמהו (מהרי"ץ חיות סנהדרין לב:) כיצד הלך רבי אליעזר מביתו לרבי עקיבא שהיה גר בבני ברק (סנהדרין שם), והרי רבי אליעזר אמר 'משבח אני את העצלנים שאינם יוצאים מבתיהם בחג' (סוכה כח:), ואם כן מה לרבי אליעזר אצל רבי עקיבא. אלא כי כל עבודתנו ויגיעת חג הפסח בפרט, היא כדי להגיע ל'יודעתם כי אני ה' (שמות י ב) - לאחדות גמורה של 'שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד' (דברים ו ד). וידעו רבותינו ששלימות היציאה ממצרים היא בהימצאות רק אצל רבי עקיבא שהוא המיוחד מכולם להכניס ללב אחדות ה', ולכן נמנו אצלו כדי לקבל באמצעותו את שלימות הידיעה של שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. וזהו שסיימו ש'באו תלמידיהם ואמרו להם רבותינו הגיע

יסוד זה שרבי עקיבא הוא שורש תורה שבעל פה וענינים נשגבים ונעלים המבוארים עפ"ז, תמצאנו שזור לאורך ולרחוב בספרי הכהן הגדול מלובלין ז"ע, ולא ראינו טעם להביא מדבריו כי אין מספר להם, אבל כל שאיוותה נפשו לטעום מסוד ה' אשר גילה ליראיו לך ראה בהם ודרוש נא אחריהם ותראה אור גדול ותחיה נפשך.

1. ביאר המהר"ל (נתיב אהבת ה' פרק א) שרבי עקיבא לא מת מחמת יסוריו, אלא מחמת דבקותו והתבטלותו לגמרי לה' אחד, כי באהבתו הגמורה לא השאיר את עצמו כמצאויות נפרדת.

לטהרנו ולקדשנו בקדושתך העליונה

ו

באהבה, שזה יהיה מדרגת כל וזהו סוד מה שכתב השל"ה הקדוש' בסידורו בשם קדמונים (שער ישראל).

ז. כמו שעולה מ'מאור עינים' (ליקוטים) בביאור דברי הגמרא (פסחים כב:) 'שמעון העמסוני, ואמרי לה נחמיה העמסוני, היה דורש כל אתים שבתורה, כיון שהגיע ל'את ה' אלהיך תירא' (דברים ו יג) פירש. היינו, שכשהגיע 'למדריגת יראה באותיות, פירוש מן הגשמיות ונתפשט מכל גשם העולם, עד ששב רוחני מפני יראת הרוממות, ונמצא אין העולם כדאי ללמוד מדריגה זו מפני התעלמותו למדרגה גדולה אשר אין באפשרי ללמוד דעת את העם אשר מדריגתם בשפל המדרגה, עד שבא רבי עקיבא ולימד, רצונו לומר, שהמשיך ולימד דעת את העם אשר בסוף ועקב המדרגות והם בבחינת עקביים, שגם הם יומשך אלופו של עולם. וזה אותיות עקיבא הא' נמשך בעקביים סוף המדרגות שגם הם יתקרבו אל היראה הפנימית'.

ח. לשון ה'תפארת שלמה' (פרשת בראשית): 'אמנם הנה חכמינו ז"ל הורו לנו בזה גודל מעלת רבי עקיבא במסירת נפשו לאלהים בהשתוקקת העצום וגודל דביקות הנפלא שאין בזולתו. דרבי עקיבא ע"ה היה ענינו שכל ימיו היה מחכה ומצפה באמת למסור את נפשו להריגה מתי יבא לידו השעה שיוכל לקיים זה בפועל ממש ליהרג על קדושת שמו יתברך שמו כי מגודל האהבה והתלהבות לא היה יכול לנוח ולשקוט כל ימיו עד שיצא מחשבתו לפועל, מה שאין כן שאר בני אדם אם כי מחויב לקבל עליו מסירות נפש על קדושת ה' ולהיות מוכן לזה בכל עת. אך לצפות ולבקש על זה הוא מעלה גדולה מאד. אבל רבי עקיבא היה אומר כל ימי הייתי מצפה ומצטער על פסוק זה מתי יבוא לידי, כי כל יום ויום שלא בא לידו המסירות נפש בפועל להוציא מחשבתו, הנה היה מצטער ודואג על זה.

ועוד זאת היתה מסירת נפשו יתירה במעלה, דהנה בשעה שהוציאו זמן קריאת שמע היה, וכבר ידוע בספרים הקדושים כי בכח הקריאת שמע יכול להכרית כל החיצונים שזהו חרב פיפות בידם וכמבואר במגלה עמוקות (פרשת וישלח) 'כה תאמרו לאדוני לעשו' (בראשית לב ה) רמז כ"ה הוא קריאת שמע בפסוק (דברים ו ד) 'שמע ישראל' הוא כ"ה אתויון. וזה 'תאמר' לה' שהוא 'אדני' ויכרית את עשו הרשע. כן הנה כשהוציאוהו להריגה והיו סורקין את בשרו, הוא היה יכול להציל את עצמו באמירת קריאת שמע והיה יכול להכרית האויב ולהכניעו ולהפילו, והוא ע"ה לא רצה בכל זאת רק ליהרג ולמות בפועל ממש כי על זה היה משתוקק כל ימיו כמו שכתבתי.

וזהו שאמרו חכמינו ז"ל 'כשהוציאו את רבי עקיבא להריגה זמן קריאת שמע היה'. פירוש, אך אותה השעה שהוציאוהו את רבי עקיבא להריגה הוא שהיה זמן הקריאת שמע, כי הוא במיתתו במסירת נפשו כנ"ל, פעל ותיקן את הקריאת

לטהרנו ולקדשנו בקדושתך העליונה

ז

שמיתת רבי עקיבא אינה רק דבר פרטי, אלא היא נוגעת לכל אחד ואחד מישראל עד סוף כל הדורות, שהוא נותן ליעף כח גם בדור אחרון כיצד לעמוד איתן בעבודת ה'.

הכוונות דרושי תפלת השחר דרוש א) שכמזכירים בתפלת השחר את הפסוק (תהלים צד א) 'אל נקמות ה' אל נקמות הופיע' שיש לכוון בו שינקום ה' נקמת דמו של רבי עקיבא. לפי

שמע לנכון. כי כל ענין קריאת שמע הוא למסירות נפש ולהעלות מין נוקבין מעלה מעלה להמשכת המוחין והחיות להעלמות. וזהו שפעל רבי עקיבא ע"ה כמו שכתבתי. לכך רק אז היה תיקון של קריאת שמע ופעולתה, וזה זמנה האמיתי כמו שכתבתי עתה הגיע זמנו של פלוני. כך רק אז מצאה הקריאת שמע כח להוציא פעולתה על ידי רבי עקיבא. וזה 'זמן קריאת שמע היה' כנ"ל. וזהו שאמרו לו תלמידי רבינו עד כאן, פירוש, דתלמידי הקדושים ידעו כי בכח רבי עקיבא ע"ה להכרית כל שונאיו באמירת קריאת שמע (עיי' בכסא מלך בתיקונים דף י"ד אות ב) כמו שכתבתי, לכך היו מתמיהים עליו 'עד כאן' תסבול יסורים ולא תעשה כלה בהשונאים האלה. הלא תוכל להושיע עצמך. אבל הוא אמר להם 'כל ימי הייתי מצטער על זה' ומשתוקק לקיים בפועל ממש, 'עכשיו שבא לידי לא אקיימנו' וכו".

ט. וקבל מלשונו הזכה של הגה"ק רבי יוסף חיים זי"ע מבבל (שו"ת רב פעלים ח"ג סי' ה): 'דידוע מה שכתב רבינו האר"י ז"ל בשער הכונות ובמקומות אחרים, בכונת 'אל נקמות ה' אל נקמות הופיע', שצריך לומר בכל יום אחר פסוקים של 'הודו'. הענין הוא, שבעולם העשיה הקליפות חזקות ואין כח להוציא ניצוצות הקדושה משם, אלא בכח עשרה הרוגי מלוכה שהם המלקטים את הניצוצות דנשמות שבעשיה. כי מזמן שאחר בית שני שנתרבו המינין והקליפות, אי אפשר ללקטן בשום אופן, זולתי על ידי הנשמות של עשרה הרוגי מלוכה, וכל זה הוא בעשיה דוקא. וזהו הטעם שהוצרכו ליהרג עשרה אבירי ישראל כדי שיוכלו ללקט אותם הניצוצות שבעשיה מיום שנהרגו עד ביאת המשיח, וזהו מה שאנו רומזים ואומרים 'אל נקמות' וכו".

ובקרני הוד תפארת של ה'תפארת שלמה' (פרשת שמיני): 'הענין הוא כמבואר בכונת האר"י ז"ל בפסוק (תהלים צד א) 'אל נקמות ה' שקאי על עשרה הרוגי מלכות, כי אמנם אין בנו כח להעלות מי נוקבין מקליפת העשיה הזאת, כי אם על ידי עשרה הרוגי מלכות שהעלו נשמתם מין נוקבין במסירות נפש, והם תיקנו בחינת המלכות, ואחר כך נוכל להעלות הכל על ידי מעשינו ועבודתנו עיין שם. וזה שאמרו במסכתא (ברכות סב:) כשהוציאו לרבי עקיבא להריגה זמן קריאת שמע היה. רצו לומר, כי הוא תיקן הזמן קריאת שמע לדורות אחריו על ידי שהעלה את עצמו מין נוקבין, על ידי כן הוא ניקל להעלות לעולם על ידו כנ"ל'.

לטהרנו ולקדשנו בקדושתך העליונה

הארות הבאות כליל הסדר ומשמעותם

אחר הקדמה קצרה זו נפנה לדברי 'האר"י הקדוש' (שער הכוונות דרושי פסח דרוש ח) שהם יסוד פינה של הרבה מספרי הקודש הבאים לבאר את מהות ועבודת ימי הספירה, ובם נשזור אחד לאחד תירוץ ודרך לכל השאלות האמורות בריש הענין. תוכן דבריו המאירים של 'האר"י הקדוש' הם, שספירת העומר היא החוליה המקשרת בין חג הפסח לחג השבועות, שכליל הסדר זוכים ישראל להשגות שלא על פי סדר מעשיהם, ולמחרת ביום טוב ראשון מסתלקים האורות הללו, והקב"ה מבקש שנתקרב לפניו הר סיני ונגיע לאותם מדרגות בכח מעשינו ולא בתורת מתנה. ולכן סופרים לילה אחר לילה ומתעלים מספירה לספירה, עדי באים לני' שערי בינה כליל שבועות שהיא שלימות הטהרה".

בכך נעמיד נכונה את שפתחנו ושאלנו, מאי טעמא נעשו תלמידי רבי עקיבא בעונש חמור כל כך על מעשה פעוט של לא נהגו כבוד זה בזה. הנה זה עתה נתברר, כי זה דרכו למו של המלך זקן וכסיל, שבראותו שבאים עליו ומבקשים את נפשו, שהוא נתפס ל'פכים קטנים' ונותן עליהם את כל כעסו, ולכן גם כאן כשראה את רבי עקיבא שהצליח להתעלות לדרגה גדולה כל כך ולהיות רבן של ישראל לדורות, וריבה תלמידים הרבה שמילאו את ארץ ישראל ויכלו גם הם להגיע להיות במדרגת רשב"י וחבריו שכוחם רב להושיע עד שהארץ היתה מלאה דעה את ה' והיו מבטלים אותו מכל וכל, על כן נטפל לדקדק עם תלמידיו שהטביע בהם את כל כוחו, אפילו על דבר של חוט השערה והרגם בפרק אחד, כדי שלא ירבו דוגמת רבי עקיבא שונאו הגדול.

י. ולהלן יבואר מדוע נעשה דינם דווקא בתקופה זאת של בין פסח לעצרת. יא. וכך נמצא ב'אמרי פינחס' (שער ד אות רסא-רסב): **'ביציאת מצרים בא אור גדול, ואחר כך נסתלק והלך מדריגה אחר מדריגה וכו', ובלילה הראשונה בא האור ממ"ט פנים של תורה ונסתלק, ואחר כך בכל לילה בא פנים אחד של תורה. 'בפסח באין כל המוחין בפעם אחת ומפסח עד עצרת הוא בהדרגה לאט לאט, ומפני זה היו מקריבים מנחת שעורים, שהוא לשון שיעור, [כמאמר הכתוב (משלי לא כג)] 'נודע בשערים בעלה', כל חד לפי מה שהוא משער (זוהר הקדוש ח"א קג). ומפסח לעצרת עליית כל הנשמות, כי יש נשמות מחסד ומגבורה, ומקטנות ראשון, ומגדלות ראשון, ומקטנות שני, ובכל אחד מבחינה הנ"ל יש אלפי אלפים נשמות, ולכן כתוב בכתבי האר"י ז"ל (פע"ח שער ספירת העומר פרק ו) שיש לכווין בכל לילה, כי אולי יגיע' וכו'.**

הגה"ק מהר"ם איזנשטאט ז"ע (טיול בפרדס תנינא אות ד) פירש ביסוד זה את הכתוב (שמות יג יד) 'והיה כי ישאלך בנך מחר לאמר מה זאת', היינו, שלמחרת ליל הסדר

לטהרנו ולקדשנו בקדושתך העליונה

ט

כשמבחין הבן שכל האורות הגדולים שזכינו להם בערב היו ואינם, הוא תמה ושואל את אביו 'מה זאת' להיכן הלכו להם. וממשיך הכתוב שיאמר האב לבן התשובה 'בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים מבית עבדים', שעליו לדעת כי לולי ה' שהיה לנו שהוציאנו טרם נשתקענו בשער הנ' במצרים לא הייתה לנו תקומה, ולכן הוכרח הקב"ה לגלות אורו הגדול ולהשפיע לנו מנועם זיו אורו, אולם אחר שיצאנו ממצרים עלינו לעמול בעצמינו להשיג המדרגות הנשגבות במעשינו.

ה'מגיד הגדול מקאז'ניץ' זי"ע בספרו 'עבודת ישראל' (ליום ב' של פסח) אומר, שעל פי דברי 'האר"י הקדוש' מתורצת תמיהתם של ראשונים (ארחות חיים הל' ברכות, שבלי הלקט סי' רלד, ועוד) מדוע אין מברכים ברכת שהחיינו על מצות ספירת העומר ככל מצוה הבאה מזמן לזמן. כי הראנו לדעת שכל האורות הגדולים של הימים שבין פסח לעצרת הבאים על ידי ספירת העומר כבר באו בליל פסח, אלא שבאו אז בתורת מתנה ובימים אלו עבודתנו לזכות בהם בזכותנו, לכך אין מברכים 'ברכת שהחיינו', שכבר ברכנו בליל יום טוב בקידוש היום ואף זה היה בכלל הברכה שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה.

ואלה הם הדברים שהביא ב'בני יששכר' (מאמרי חודש סיון מאמר א אות ז): 'דהנה בעת צאתנו מארץ מצרים היה הדבר בחיפזון שלא על ידי מעשינו, והנה היה לישראל התגלות המאורות העליונים והשגת העליונים אשר זאת היא עיקר התורה, אבל להיות שהיה הדבר שלא על ידי מעשינו לא נשאר הדבר בקיום, עד שנשתחו מ"ט יום והלכו בכל יום ממדרגה למדרגה בהשגה והכנה דרבה עד שנשתלם שיעור קומתן בהשגה על ידי מעשיהם ותשוקתם והשתדלותם, ואז היו ראויין מן הדין אל התורה. הנה ההשגות שהשיגו בצאתם ממצרים הוא נקרא 'תורת חסד', ואחר כך בשעת מתן תורתנו תורה מפי הגבורה שמענו (מכות כג:).

וכן הוא בכל שנה ושנה, ביום טוב הראשון של פסח מאירין לישראל כל הדרגין והאורות העליונים, אבל הוא שלא על ידי מעשינו ונקרא 'תורת חסד' וזה לא נשאר לנו בקיום, וצונו השי"ת 'וספרתם לכם' (ויקרא כג טו) לעצמיכם להנאתכם ולטובתכם וסופרין יום אחר יום וניתוסף לנו בכל זמן מוחין אחרים, עד השתלמות שיעור קומה על ידי מעשינו ואז ראויים אנחנו לקבל התורה מפי הגבורה מצד הדין על ידי מעשינו.

וזהו שקראה התורה ליום טוב הראשון של פסח בשם 'שבת', הדחילוק הוא בין שבת ליום טוב, דבשבת כתיב (שמות לא יד) 'קודש הוא לכם', רצונו לומר, הקודש העליון - מוחין דחכמה נשפע אפילו שלא על ידי מעשינו, רק שהוא מתנה מאת השי"ת לישראל עם קרובו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (שבת י:) מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה. על כן שבת קבועה וקיימת ואינה צריכה לקדושת בית דין (פסחים קיז:), על כן אין אנו מברכין 'מקדש ישראל והשבת' רק 'מקדש השבת', מה שאין כן יום טוב נקרא מקרא קדש (ויקרא כג ג), שאנחנו קוראין ומזמנין את הקודש על ידי מעשינו, ועל כן קדושת יום טוב תלוי בקידוש בית

לטהרנו ולקדשנו בקדושתך העליונה

י

הוא מחמת שהארה הגדולה שמזריח ה' בלילי פסחים על ישראל היא 'אהבה בתענוגים' הגורמת שנפשו של אדם קצה מעצמה מכל דבר שאינו רוחני וכמהה לדבוק רק במצה – מיכלא דמהימנותא ובכל דבר המקרבה לאביה שבשמים.

בספרי הקודש פירשו בזה את דברי הירושלמי (פסחים פ"ה ה"ה) שבעת מכת בכורות עמד פרעה ויקרא למשה ולאהרן לילה ויאמר קומו צאו מתוך עמי' (שמות יב לא), 'והיה קולו מהלך בכל ארץ מצרים מהלך ארבעים יום ומה היה אומר וכו' לשעבר הייתם עבדי פרעה, מיכן והילך אתם עבדי ה'. היינו, שהאור הגדול שהאיר באותו הלילה כאור יום (זוהר הקדוש ח"ב לה). היה גדול כל כך, עד שהקליפה לא מצאה מנוח לעצמה והרגישה שהולכת לאיבוד, ולכן צעק בכל כוחו שיסתלקו ויצאו ממצרים ושיתירו אותו בחיים. וכן הוא בכל ליל פסח, שמדי שנה בשנה עומד פרעה וקולו

בדי להבין את דבריו על עומקם נביט על עצמנו - ו'מבשרי אחזה אלהי' עד כמה נעלים הדברים, עיננו רואות בכל ימות השנה, כי טבע האדם שהוא נמשך אחר ולהוט אחר תאוות האכילה, והמפורסמות אין צריכים ראייה כיצד לדאבונו 'נתנו מחמדיהם באוכל' (איכה א יא), מחמדי התורה והמצוות נדחקים חוצה מפני חימוד וחשקת המאכל (ראה מדרש שמואל אבות פ"ב מ"ח). אולם אף כל זאת שאנו רדופים אחר המאכל, לא יעלה על דעת איש להכניס בימי הפסח חמץ לתוך פיו, ואפילו אם הוא עסוק בכל ימות השנה שעה אחר שעה ברדיפה אחר אוכל ערב בוקר וצהריים. ואין זה רק מחמת שהוא ציווי ה', כי הלא אין רואים שהאדם דוחק עצמו ואומר שהוא היה רוצה לאכול חמץ גם בפסח, אבל מה יעשה שאביו שבשמים גזר עליו (ע"פ תורת כהנים ויקרא כ טו), אלא רובם ככולם אומרים שאינם תאבים כלל וכלל לאכול חמץ ואין להם משיכה לזה כלל. וכל זה

דין, על כן מברכין 'מקדש ישראל והזמנים' (ברכות מט). ישראל דקדשינהו לזמנים (שער הכוונות דרושי ראש השנה דרוש ה). והנה, לענין זה מעלת יום ראשון של חג הפסח יש לו מעלת השבת, שההשגות הנשפעות לנו והמוחין לקבלת התורה הנה הוא בדרך מתנה - 'תורת חסד' ושלא על ידי מעשינו, על כן לא נשאר לנו הדבר בקיום וצריכין אנו לספור יום אחר יום במצות השי"ת להשתלם שיעור קומתנו על ידי מעשינו, על כן בכדי להודיע לנו טעם למצות הספירה אמרה התורה 'וספרתם לכם', להנאתכם ולטובתכם, שיבואו המוחין 'לכם' על ידי מעשיכם, ולמה כזאת, להיות שהיא 'ממחרת השבת', הגם שכבר היה לכם שלימות המוחין ביום הראשון של פסח, זה לא נשאר לקיום, שהוא כעין פעולת שבת שהיא שלא על ידי מעשיכם'.

יא לטהרנו ולקדשנו בקדושתך העליונה

שארית המצה מונעת את ההידבקות בחמץ דא יצר הרע, שיאכלו לאכול לחם מן הארץ ולברך עליו ברוך אתה ה' לידע שאף הוא מהשי"ת². שבימות הפסח מקבלים אור גדול כזה בכח ההתדבקות במצה, שזה גורם שגם אחר החג יש מציאות לאכול חמץ על טהרת המצה, שהחמץ לא יפתנו ולא יתגרה בנו ונאכל אותה בקדושה ובטהרה כפי שאוכלים מצה בימי פסח.

רבי עקיבא ושייכותו ליום א' דפסח, והנקמה בו בימי העומר

ומחמת שהימים קודם הפסח הם ימים טובים לישראל שמתעלים מטומאה לטהרה³, ואנו מסובין כבני מלכים אתכא דרחמנא

מהלך בכל ארץ מצרים מהלך ארבעים יום – 'קומו צאו מתוך עמי' לשעבר הייתם עבדי פרעה, מיכן והילך אתם עבדי ה', ומטעם זה האדם אינו נמשך אחר תאוותו ורוצה רק קרבת אלהים לי טוב.

והדברים הללו שאור הפסח עצום ורב ומשפיע על כל השנה, הם בעצם שאלת ה'זוהר הקדוש' ותירוצו (ח"ב קפג:), שאם החמץ רומז ליצר הרע, כיצד יתכן שרק ימי הפסח נאסר חמץ בבל יראה ובל ימצא וכעבור החג חוזרים לאכול חמץ, ודינא הוא שיהא אסור לאכול וליהנות מחמץ בכל השנה כולה. ותיריך, שהאכילה בימי הפסח מוציאה ברכה לכל ימות השנה שעל אף שאוכלים מאכלי חמץ הרומזים ליצר,

יב. וכך איתא ב'לקוטי תורה' (פרשת שמות): 'כמו החולה שמתרפא מחליו שצריך בימים הראשונים לאכול מאכלים דקים וקלים שלא יזיקו לו, ולכן נצטוינו לאכול מצה בז' ימי הפסח וכמו שהשיב רבי שמעון לרבי אלעזר בנו (זוהר הקדוש ח"ב קפג:)) ששאלו כי אחר שחמץ יצר הרע ומצה יצר טוב, למה לא נצטוינו שלא לאכול חמץ כל השנה. והשיב לו: כי הימים הללו להיותם חולים שיצאו ממצרים, הוצרכו לאכול מצה ואחר כך בהיותם בריאים וטובים לא יזיק להם אף אם יאכלו חמץ'.

יג. כמו שכתב המקובל רבי אברהם אזולאי ז"ל⁴ (עין הקורא נהר נו): 'כי הני שלושים הם שייכים לפסח, ומידי שנה בשנה, פעל ה' למענהו, כי בשלושים יום הללו, החלו עולין לאט לאט נפשות ישראל מרשות הסטרא אחרא'. ועוד הביא ברשומיו שם: 'נתפרסם טוב טעם למה שאמרו רבותינו ז"ל בניסן נגאלו ובניסן עתידין ליגאל. כי בניסן הם מוכנים, שכבר בשלושים יום קודם הפסח יצאו חלקי נפשם אשר היו בהיכלות הסטרא אחרא, ובליל פסח הם בני חורין, והם מעותדין לגאולה'.

המשך לנאמר על דרך העבודה, ניתן למצוא בדבריו המלהיבים של הגה"ק רבי אליעזר פאפו ז"ל⁵ בספרו 'פלא יועץ' (ערך חמץ), המלמד לאנוש בינה מה תפקידנו

לטהרנו ולקדשנו בקדושתך העליונה

נגד סיסרא וחיילותיו מרישא – הקריאה לברק לבוא מנפתלי, ועד גמירא – הריגת סיסרא ויבבת אמו עלי'ד (שופטים פ'קום ד-ה) אירע בליל פסח, וכמו שאנו משוררים ומשבחים בפיוט 'אז רוב ניסים הפלאת בלילה': 'טיסת נגיד חרושת סלית בכוכבי לילה, ויהי בחצי הלילה'. ואמרו חז"ל (הוריות י:): על מעשה זה של יעל אשת חבר הקיני ששהתה עם סיסרא עד שהרגתו, שזה היה בחינת 'גדולה עבירה לשמה, ממצוה שלא לשמה'. המקובלים מפרשים את עומק הדברים, כי בתוך סיסרא היה ניצוץ קדוש של נשמת רבי עקיבא ולא היה כח להוציא בלעו מפיו עד שבאתה יעל ובמעשה שלה זכתה להרים מן

(מרדכי ברכות רמז קלט), וכמעט רגע אחד אנו זוכים לבניסן עתידים להיגאל (ר"ה יא.). שאז ישחט היצר הרע על ידי הקב"ה (סוכה נב.), לכן בראות הס"מ אחר הסדר כי הוא עדיין בעולם ושלא נשחט, אז הוא בא לנקום נקמה בעד אלו שבקשו רעתו, ולפיכך זמנים אלו הם ימי דין כמו שאומרת המשנה (עדיות פ"ב מ"י) שמשפט רשעים בגיהנום הוא בין פסח לעצרת, ובימים אלו מתו תלמידי רבי עקיבא, כי בימים ההם ובכל שנה בזמן הזה, הוא מתעורר מחדש לנקום לכל אלו שרצו להעבירו מן העולם.

המקום גורם להוסיף כאן תוספת לשבח בהקדם הידועות לנו, כי המלחמה שהיתה בין דבורה וברק

בימים אלו: 'אמנם כדי לבער רוח הטומאה מעליו לגמרי, לא סגי בבדיקה וביעור החמץ לחוד, אלא כתבו המקובלים שמשלושים יום קודם פסח, צריך ליתן לב ללכת בדרך טובים ולקיים קצת דרכי התשובה, ואז הקב"ה בכל לילה מוציא חלק נשמות ישראל מתוך הקליפות, הכל לפי מעשיו של אדם ולפי הכנתו, עד שבילל התקדש חג עומדים מבחוץ בני חורין. וזהו בחינת 'ציאת מצרים' שיש מדי שנה בשנה. וזהו בעצם אומרים (הגדה של פסח) 'חייב אדם להראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים'.

זה לשון ה'שפת אמת' (שבת הגדול שנת תרמ"ב): 'כי כאשר כל בני ישראל עסוקים בהגעלה וטהרת הכלים בימים האלו, ומנהג בני ישראל תורה, מתעורר כח טהרה מלמעלה. וכן הוא אומר (תהלים סח ז) 'מוציא אסורים בכושרות' ודרשו חז"ל (מכילתא פרשת בא מס' דפסחא טז) בעת שכשר לצאת. שהזמנים שנעשו בהם הנסים, הם מסייעים גם עתה'.

יד. בגמרא (ר"ה לג:) למדים את הסימן לתקיעת שופר של ראש השנה מהיבבה האמורה באם סיסרא, והוסיפו על זה (תוס' שם ד"ה שיעור בשם הערוך) שלכן ראוי לתקוע מאה קולות זכר לקולות הבכי שלה. ולא בכדי היא שאת תקיעת שופר אנו למדים מאשה זרה אם סיסרא, כי כנאמר רבי עקיבא הוא הגבוה מכל במעלת קבלת עול מלכות שמים שלימה, ולכן כדי להגיע ל'תמלכוני עליכם' (ר"ה טו.)

יג לטהרנו ולקדשנו בקדושתך העליונה

אחרא מנסה לנקום על מה שהוציאו בולעו – את נשמת רבי עקיבא מתוך פיו, בדמות הריגת כ"ד אלף התלמידים.

עבודת הסטרא אחרא להשכיח קרבת אלהים בימים כתיקונם

ועל של עתה באנו להבין מה יש לנו מכל האמור לענין עבודת ה'

האשפתות את נשמת רבי עקיבא ולהעבירה לצד נשמת ישראל^{טו}, וכמו שאמרו בגמרא (גיטין נז:): 'מבני בניו של סיסרא למדו תורה בירושלים ומאן אינון רבי עקיבא^{טז}. ומעתה כמו מוכן הטעם שתלמידי רבי עקיבא נענשו דווקא בימי הספירה, דהראנו לדעת, שתקומת נשמת רבי עקיבא היתה בליל פסח, ולכן כשהשמש פונה ללכת ומגיע יום מחרתו, הסטרא

בשלמות, מוכרחים להגיע אליו, ואין לנו אלא על ידי הזכרת קולה של אם סיסרא, שאצרה בתוכה את נשמת רבי עקיבא.

טו. זה לשון 'האר"י הקדוש' ב'שער הגלגולים' (הקדמה לח): 'ודע, כי לעולם כשהנשמה היא גדולה מאד, אי אפשר להוציאה מן הקליפות, אלא על ידי מרמה ותחבולה, וכמו שאירע לי, שלהיותם החיצונים חושבים, שכבר הייתי אבוד ביניהם חס ושלום, לא חששו על הענין, והוציאני הקב"ה מביניהם, על צלם מקיף הרב מגיד משנה, והם חשבו כי אדרבא לטובתם היה, ונהפכתי להם לאויב. וכן תראה, כי הנשמות רבות גדולות, באים בבני עמי הארץ ולפעמים בבני רשעים, כגון אברהם מתרח, ולא הספיק זה, אלא כמו שאמרו חז"ל וכן נזכר בזוהר כי תרח ארתח למאריה, שנזדווג עם אשתו בנדה, ואז יצא אברהם אבינו ע"ה. כי על ידי רימה הש"ת את החיצונים, והמשיך באותה טיפה נשמת אברהם אבינו ע"ה, ולא ידעו החיצונים כי זהו תיקונו וכו'. וכן דוד המלך ע"ה לא יצא מן החיצונים, אלא באותו מעשה הנזכר לרבותינו ז"ל (ראה ברכי יוסף או"ח סי' רמ ס"ק ג בשם ספר ישן) על פסוק (תהלים נא ז) 'הן בעון חוללתי', שחשב ישי אבי דוד שבא אל פילגשו, והיתה אשתו ממש. וכן אשתו ראתה טפת דם בסוף הזיוג, וזה שאמר הכתוב (שם) 'ובחטא יחמתני אמי', כי אלולי כך, לא הניחוהו החיצונים לצאת לעולם. וכן זהו הטעם, של תמר, ורות, ורחב הזונה, וכל נשמות הגרים, וכל מלכי בית דוד והמשיח שבאים מן רות המואביה ומזווג יהודה ותמר, וכן רבי עקיבא בן גרים שהוא מבני בניו של סיסרא, כי זו היא המרמה ותחבולה שהקב"ה עושה עם הקליפה, ומרמה אותה להוציא נשמה עשוקה בתוכם, והבן זה'. וראה באריכות בשער הגלגולים הקדמה לו. וב'עשרה מאמרות' להרמ"ע מ'פאנו זי"ע (מאמר חקור דין חלק ה פרק י).

טז. גרסנו כמו שתיקן ב'ספר המפתח לרבי ניסים גאון' (ברכות כז:): הובא כמה פעמים ב'פרי צדיק' (פרשת יתרו אות א, פרשת כי תבוא אות יא). ובענין חילוף הגרסאות שם ראה באורך שו"ת הרב"ז - ילקוט החנוכי (סי' נה).

לטהרנו ולקדשנו בקדושתך העליונה

קונה את מה שקיבל בשולחן הסדר, על כן הוא מניח את כובד משקלו בימים אלו באמתלאות שונות כשמטרתו אחת להפריד בין הדבקים – ישראל וקודשא בריך הוא. והרמז לזה 'לית כתובה דלא רמו ביה תגרא' (שבת קל.), שבכל שנה קודם עת הכלולות יום מתן תורה שהוא ל'יום חתונתו' (שיר השירים ג יא), בא הס"מ ומבקש להכניס ביה תגרא, לבלבל אותנו לבל נבוא ליום הגדול הזה עם הארות חג הפסח, ועלינו לקיים 'לא תשמע אליו לא תחמול ולא תכסה עליו' ולהעבירו מעל לבנו שלא יפריע לנו את שמחתנו.

דרכו הנלווה להסיר מאיש ישראל את ה'ברכת מועדיך' והשפעתם, היא על ידי שמפטם את האדם בדיבורי סרק, ש'ביום טובה - היה בטוב', בימים שיש בהם יום טוב

שלנו דבר יום ביומו, שאין אחד מאיתנו שחושש שמא יאונה לו רע כמו שאירע לרבי עקיבא ותלמידיו, כי מי ידמה לו. אבל האמת היא שלכל אחד יש חלק ונחלה בזה, דהנה כליל פסח מתעלה כל אחד להיות קדוש וטהור בהשגה גדולה שלא על פי פועלו, והיצר מקטרג ואומר שאינו בדין שיזכו להשגות כאלו רק מחמת שפעת ה' ללא יגיעה עצמית, על כן אחר יום א' דפסח מסתלקים כל האורות שבאו אלינו ומתחילים ימי הספירה, כדי שיתייגע האדם בהם בכוחות עצמו, ויקבל אותם שנית בכוחו, ויתקיים בו 'יגעת ומצאת תאמין' (מגילה ז:). שההארות הללו ישארו אצלו בתמידיות מובלעים בדמו ולא יסתלקו ממנו.

ולפי שהיצר יודע כי הימים הללו בכוחם להשפיע לכל השנה", שאם האדם שומרם כראוי אזי הוא

יז. וכך יש ב'אמרי אמת' (פרשת אמור שנת תרס"ה): 'איתא בכתבי האר"י ז"ל כי כמו שב' החדשים הללו הם זמן גידול הפירות על כל השנה, כמו כן הנפש מתגדלת בימים אלו על כל השנה. כתיב (ירמיה ב ב) 'זכרתי לך חסד נעורייך' וגו' וזה קאי על אלו הימים שקודם החטא, כי הרי אחרי חג השבועות קלקלו, ונשאר מזה כח לדורות וכדאיתא ב'זוהר הקדוש' (ח"ב קפג ב) כי מי שמתקן ימי הספירה כהוגן, אינו נידון בראש השנה וביום הכיפורים. הימים האלו הם יותר גבוהים מראש השנה ויום הכיפורים כי ישראל נכנסו אז לשערי בינה, ורק מחמת שמקלקלין צריכים לראש השנה ויום הכיפורים, ואף שישראל חטאו, על כל זאת נשאר לעולם משהו מקודם החטא ונמשך מזה כח על להבא שיכולים להיאחז תמיד באלו הימים ולחזור למדרגה הראשונה וכמאמר האר"י ז"ל כי כל חיות האדם בע' שנותיו הם מימי הנעורים קודם שטעם טעם חטא. והכוונה כנ"ל, שנשאר משהו מימי הנעורים שיוכלו להתחזק ולהגיע למדרגה הראשונה. וזהו 'זכרתי לך חסד נעורייך'. והיינו 'ונחלתם לעולם תהיה' (תהלים לז יח), הגם שאחר החטא נופל

לטהרנו ולקדשנו בקדושתך העליונה

טו

שאז הוא עיקר עבודה ורוב ימות השנה, האדם מסור בידו, ובטוח שאכן לא שייך להתעלות וללמוד ולעדות עבודת בוראו כראוי בימים של חול, והוא שייך בעיקר לזמנים הנעלים של 'אתה בחרתנו'. ועל זה נקונן 'מי יתן ראשי מים ועיני מקור דמעה ואבכה יומם ולילה את חללי בת עמי' (ירמיה ח כג) על ש'ליידער ליידער' [לצערנו] מצליח השטן בחלקלקות לשונו להכניס בלבול גדול ובפרט בלבות הצעירים שמתקררים אט אט מאש התבערה שאחזה בהם בימים הטובים, עד שהגחלים נכבים לגמרי וכל העבודת ה' היא כעול על צוואריהם.

וכבר בימי צאתנו מארץ מצרים היה זה דרך הפעולה של המסית, שהרי כולי עלמא מודי שאין למעלה מהמעמד הנשגב שזכו ישראל בעת קריעת ים סוף, שהשי"ת נגלה לעיני בשר ו'ירא ישראל את היד הגדולה' (שמות יד לא) כבחור ואיש מלחמה (מכילתא דרשב"י שמות טו ג), עד שהראו כולם באצבע 'זה אלי' (סוטה יא:), והיתה ההתגלות גדולה עד מאד שראתה שפחה על היס מה שלא ראה יחזקאל וכל שאר הנביאים (מכילתא פרשת בשלח מס' דשירה ג). וזכו אז לשורר שירה יחד עם משה רבנו כהשגתו -

ומרגישים כי טוב ה', אזי ראוי שנעבדו וניזיל בתר ההארות הגדולים, ולמשל שבבוא חג הפסח, ישמח וישב באסיפת חברים וירנן לה' על שהוציאנו ממצרים וכל כיוצא בזה, או בהגיע יום ל"ג בעומר שהיא הילולא דרשב"י, שיפזז בריקודים לשמו ולזכרו של האי תנא אלוהי, אבל כש'חמק ועבר לו' - אחר הזמן המובחר הנ"ל ואין אורות הבאים מן שמיא, אזי הם ימים שאין בהם חפץ ורוחנית, שאין להם ההארות הגדולות המאירים עלינו והמה בהישג יד בימים הטובים, וממילא לא שייך להתייגע ולהידבק בהם, כשטענתו אל האדם: 'מה לך כי תחפוץ עתה להשיג אלוקות, והרי כעת הם ימות החול, ימים פשוטים שנצרך לעסוק על המחיה ועל הכלכלה, ואין בך כח וגבורה להימשך אחר רוחניות, ולכן הלך אחר רוב העולם לאכול ולשתות וליהנות ממנועמי עולם, להיות מעורב מהנעשה והנשמע, ולתת גם לגוף את שלו'. ובערמומיות זו הוא מרוויח שני דברים הבאים כאחת: א. שהאדם אינו נעמד מולו במלחמתה של תורה, כי אינו מרגיש דיו שהוא אויב ושונא לו מתמול שלשום, שהרי הוא נותן לו ללמוד ולעסוק בתורה ולהרגיש עליה נועם ה' בימים הטובים. ב. שבימי החול

האדם ממדרגותיו מכל מקום יש בכל איש משהו מקודם החטא אשר יוכל עוד להאחז בזה'.

לטהרנו ולקדשנו בקדושתך העליונה

מועטת לרדוף אחרי כסף וזהב שגרם להם שיעשו את העגל (ברכות לב.).

ועלינו לדעת היטב כי ככל החיזיון הזה שהיה במעמד קריעת ים סוף ולאחריה, כן יהיה גם קודם בנין ציון וירושלים וגאולתינו השלימה, שאף שעין בעין נראה מראות אלהים בהיגלות אורו של משיח, מכל מקום יהיה ניסיון קשה שלא לקחת מאורו של משיח, אלא לשוב אל רדיפת הממון כבראשונה, כמו שגילה הרה"ק הרבי ר' אלימלך זי"ע ב'נועם אלימלך' (פרשת קדושים): 'לעתיד כשיבוא משיח צדקנו, יקבץ את העם המפוזרים, והצדיקים יהיו סמוכים אצלו תמיד. ואותם אנשים שהתנהגו בזה העולם בגלות בשורה, אך לא היה להם שכל של אמת לעבוד את הבורא ברוך הוא בכל האופן והיו אוהבי ממון רק ששמרו עצמם מן החטא לפי שכלם, אז משיח מביא אותם אל הים אוקייאנוס ופותח להם האוצרות הננויים שם, ומלא שם אבנים טובות וכסף וזהב הרבה מאד, ונומלץ משם כל הפצם והולכים לביתם כרב בצע כסף והון רב, וכשמשיח פורח לנג ערן בקדושתו הגדולה, אז הצדיקים שבדור פורחים אחריו לנג ערן כבח קדושתן ופרישותן הגדולה, ואתם אנשים

אז ישיר משה ובני ישראל' שזה נס ופלא עצום".

אולם אף על פי כן רגע כמימריה אחר גילוי שכינה זה, נאמר בפסוק (שמות טו כב) 'ויסע משה את ישראל מים סוף', וכמו שמפרש רש"י על אתר מדוע נאמר 'ויסע' בלשון קשה: 'הסיען בעל כרחם, שעמרו מצרים סוסייהם בתבשימי זהב ובספ ואבנים טובות, והיו ישראל מוצאין אותם בים'. וגדולה היתה ביזת הים מכיזת מצרים וכו' ולפיכך הוצרך להסיען בעל כרחם'. וזה אינו מובן, כיצד יתכן שרגע קודם לכן היו נדמים כמלאכי השרת, וכעבור שעה קלה נהפכו לרדוף אחר כסף וזהב עד שהוצרכו להסיען בעל כרחם. אלא שהם הם הדברים, כי דרך היצר שהוא נותן לאדם ליהנות מזיו השכינה בזמנים שחופף עליו ענן ה', אך מיד שנגמר הזמן הטוב ההוא, מיד לפתח חטאת רובץ בטענה משונה שמכאן ואילך לא שייך לו להתעסק בקדשים כי הימים אינם אלא ימי חול פשוטים ללא שום הארה. והוא הדבר שהיה גם בים סוף, שאף שישראל התעלו כל כך ש'מלכותך ראו בניך זה אלי ענו ואמר', בכל זאת נתהפכו בשעה

יח. כמו שכתב האור החיים' על אתר: 'ויאמרו לאמר אשירה', פירוש, אמרו זה לזה 'לאמר', פירוש, שיאמרו שירה יחד בלא בחינת השתנות והפרדה, עד שיהיו כאיש אחד הגם היותם רבים. ונתכוונו יחד ועשו כן ואמרו 'אשירה' לשון יחיד כאילו הם איש אחד, שזולת זה היו אומרים נשירה'.

לטהרנו ולקדשנו בקדושתך העליונה

השטן לבטח יפתח פיו וישיב: 'הלא הוא זמן גדול שיש בו התנוצצות אורו של רשב"י ומקדושת חג השבועות ולכן שמחים בו'. ועל זה נשיב לו: הרי קודם שהיה רשב"י בעולם, היה יום ל"ג בעומר יום סתמי ללא כל חשיבות מיוחדת, ומה גרם ליום זה שנתעלה כל כך להיות יום המשפיע אור גדול, הכל הוא בכוחו של רשב"י שלקח את היום הפשוט והקשה הזה, שהיה רדוף מהרומאים וחי חיי צער ב'מערות צורים', ושם דייקא 'קנית הדרך והדרך', שזכה לרומם את היום הזה עד שנקבע כיום שמחה בכלל ישראל¹. והוא זה שהורה לנו את הדרך נלך בו, לצרור את ההשפעות שבאו לנו בימים הטובים, ולהשתמש בהם לאחר מכן בימי הרעה, ולעשות מהם גם כן ימי טובה על ידי המשכת האור אליהם.

שקבלו טובתם ורצונם באוצרות הזהב, כשרואים הגדולה הזאת הם רוצים גם כן להעשות כן ולפרוח ביניהם, ואינם יכולין מחמת כובד משאם גשמיזותם שדבקו עצמם בכסף וזהב².

התשובה למענה היצר, כי אין נפקא מיניה בין העיתים והזמנים ובכולם צריכים לעבוד את ה'

מה תשובה נשיב לאותו רשע על חלומותיו ועל דבריו, נגזול החנית מידו ונשאל לו: 'לטענתך כי בימים כתיקונם לא שייך לעמול כל כך על קרבת אלהים לי טוב מחמת שאין בהם אור מיוחד, אמור מעתה, לשמחה מה זו עושה – שמחת הילולא דרשב"י שהשמחה בו היא למעלה מהדרך האנושי' (בני יששכר מאמרי חודש אייר מאמר ג אות ג)³. והוא

יט. וזה לשונו: 'אשר נתאמת לנו מאנשי אמת אשר השמחה ביום הזה על ציון רבי שמעון בן יוחאי, היא שלא כטבע דכתיב (משלי יג ט) 'אור צדיקים ישמח'.

כ. חלילה לא באנו להוריד ולומר, כי הימי טובה אינם רצויים וטובים מהם הם ימות החול, כי מה שנתן את הכח בימי הרעה הם דווקא ימי הטובה, רק בקשתנו לחזק ברכיים כושלות להראות כי לית נהורא אלא דנפיק מדו חשוכא (זוהר הקדוש ח"ב קפד), ודווקא משם יש צמיחה לדבר.

והבה נחשב בדעתנו מה היה עולה בסופו של רשב"י אילו היה נחבא במערה רק זמן מה, ולאחריו היו מודיעים לו מן שמיא שיכול לשוב לביתו וללמוד תורה כמכבר, הלא לא היה לנו את כל הזוהר הקדוש וסודותיו אשר תיקן במ את העליונים, כמו שאמר לחותנו רבי פינחס בן יאיר 'אשריך שראיתני בכך, שאילמלא לא ראיתני בכך – לא מצאת בי כך' (שבת לג:). נמצינו למדים, שכל מעלתו נבעה רק מתוך תוקף הקושי שלו. ולכן ל"ג בעומר הוא ספירת 'הוד שבהוד' – דין שבדין, לרמז כי רשב"י נתעלה דווקא מתוך המיצר והמתיקו להיותו יום שכולו רחמים.

לטהרנו ולקדשנו בקדושתך העליונה

החול הנאים שיהיה מקושר גם כן
בבוראו יתברך שמו. וכן ביום א'
דפסח אמרו חז"ל (שו"ע או"ח סי' תכה
ס"ג) הסימן א"ת ב"ש, א"ת א' דפסח
הוא תשעה באב. ואם כן צריך
האדם לקשר עצמו ביום א' דפסח
היטיב בבוראו, עד שאפילו נמ' באב
שהוא יום הירידה מכל המדרגות,
יהיה גם כן מקושר בעבודת השי"ת.
וזה רומז 'ביום טובה היה בטוב',
וגם אז 'ראה' והביט על יום רעה,
שיבוא בירידת המוחין, והכן עצמך
עליו שלא תיפול בו'. עד כאן
מתיקות לשונו.

מי חכם ויבן זאת לקחת צידה לדרך
מן האור שזכה בפסח שימשך
אחריו גם לתוך ימי הדין של ספירת
העומר, וכפי שאמרו צדיקים שעיקר
עבודת הפסח הוא 'וספרתם לכם
ממחרת השבת' (ויקרא כג טו) להמשיך
את כח הפסח למחרת גם בימות
החול. וכבר הזהירנו מרן ה'בעל שם
טוב הקדוש' לבל יחשוב איש יהודי
שהוא אינו כלול עם אותם שזכו לאור
באור החיים ואין לו שייכות ל'יום
טוב', כי זוהי ה'עונה הפסולה' שהרבו
לספר בגנותה (ראה בעל שם טוב פרשת
וירא אות טז). אלא 'החלש' יאמר גבור
אני' (לשון השל"ה הקדוש' מס' שבועות פרק
נר מצוה אות ה), ויאמין כי מתנוצצים בו
כל האורות הגדולים של ימי הטובה,
ועליו מוטלת החובה להמשיכם על
ימי הרעה.

וכמו שכתב המגיד מקאזניץ זי"ע
ב'עבודת ישראל' (ליום ב' של פסח) שזה
ענין עבודת הספירה: 'והנה אפשר
לפרש שאלת הבן החכם ששואל 'מה
העדות והחוקים אשר צוה' וכו' (דברין
ו כ), דהיינו, ששואל מעם הענין
וכיאורו כיון שנעשה בליל ראשון
דפסח כל התיקונים, אם כן 'מה
העדות והחוקים אשר צוה ה" -
לספור אחר כך ספירה ואחת לאחת
למצוא לחשבון ולעשות התיקונים
בעולמות לאט לאט. והתירוץ הוא, כי
כתוב אומר (קהלת ז יד) 'ביום טובה
היה בטוב וביום רעה ראה', דהיינו,
שיש באדם מוחין גדלות ושעות
שיוכל לעבוד את בוראו בבחירות
ובהתלהבות, ויש עתים וזמן שמסתלק
ממנו המוחין ונשאב בקטנות. והכלל
שצריך האדם לזכור בשעת מוחין
דגדלות, להכין עצמו ולעשות רושם
בקרבו הגם שישתלק ממנו ההתלהבות
לא יפול לגמרי חס ושלום ויהיה
מהמנצחים קרבא ויתחזק וישען בה'.

וממשיך ואומר - וזה רומז מה
שכתוב (ויקרא כא א) 'אומר
אל הכהנים ואמרת', ופירש רש"י:
'להזהיר הגדולים על הקטנים'. דהיינו,
בשעת מוחין דגדלות, להזהיר עצמו
על שעת הקטנות ולחזק את עצמו.
וכן בכל הזמנים, למשל בשבתות
וימים טובים שאז זמן ההתלהבות
בחשק נפלא לעבודתו יתברך שמו,
צריך האדם להכין עצמו על ימי

לטהרנו ולקדשנו בקדושתך העליונה

אחריהם (זוהר הקדוש ח"ג צד). וענין כוונת המקוה כבר דשו המקובלים וספרי החסידות (ראה בעל שם טוב פרשת יתרו) מה רמז יש בה מדוע הוא מטהרת טמאים, ולא ניכנס למים שאין להם סוף (הרחבה גדולה בענין טהרת המקוה תמצא בספרנו שבת מלכא קדישא ח"ב חלק המאמרים מאמר ה וקחנו משם), אלא נסתפק בב' טיפין מן המים לקרב אל שכלינו את טיב המתנה שנתן לנו הקב"ה, ונראה כי זהו בעצם עבודת ימי הספירה וליל שבועות הבא לאחריו, ששניהם יחד משפיעים טהרה להשיל מעלינו את הבגדים הצואים ולעמוד לפניו זכים ונקיים.

ב'חסד אברהם' למקובל רבי אברהם אזולאי זי"ע (מאמר ב נהר נט) כתב, שמי המקוה מבטלים את רוח הטומאה שאינה יכולה לחיות תחת המים (סנהדרין טז:), וסרה מן האדם הטמא, וזה לשונו: 'בענין המקוה, ידוע כי מסורת קבלה בידינו מחכמי אמת, שארבע מאות כיתות הטומאה שורה על הטמא, והם סוד ד' מאות איש דעשו (בראשית לב ז). וכדי להעביר אותם צריך לבוא במים, ואם היות שהאדם מורכב מד' יסודות אין טהרתו אלא במים. והמעם, כי הטומאה היא רוח כמו שאמר חזקיה 'ואת רוח הטומאה אעביר' וכו' (זכריה יג ב), והרוח אין בטבעו ליכנס בתוך המים אלא על המים כמו שנאמר (בראשית א ב) 'רוח אלהים מרחפת על פי המים'. וכשהטמא נכנס בתוך המים נשלף

ימי ספירת העומר, דביקות בתענוג עליון

אחד מכללי המלחמה החשובים ביותר להשגת ניצחון, הוא הנקרא בלשונות העמים War Intelligence, שתפקידה לברר ולשרש מה הם פעולות האויב ולמנוע ממנו לעשותם, וכפי מה שיודעים את צפונות האויב, כך מובטח הניצחון, כי אין לשני כלי זיין אמיתי להילחם נגד זה. כלל זה אינו רק במלחמת בשר ודם של 'ולמדינות בו ייאמר איזה לחרב', אלא דוגמה ל'מלחמה הגדולה' – מלחמת היצר (תובות הלכות שער יחוד המעשה פרק ה), שאם האיש הלוחם יודע קודם צאתו למלחמה היכן היצר אורב לו ומבקש רעתו, אזי יכול לגבור עליו ולנצחו.

אין זה מן הנסתרות, כי מלחמת היצר של דורנו הולך סביב דבר אחד 'השגת תענוג', צא וראה, כיצד כל ה'צייטונגען' [עיתונים] מלאים כרוזות ומודעות כיצד להשיג שלימות התענוג: באוכל, במנוחה, בכסף, או חלילה באיסורים וכדו', והרדיפה אל התענוגים הללו נועדה לנוס מן התענוג האמיתי של 'האדם לא נברא אלא להתענג על ה' וליהנות מזיו שכירתו' (לשון ה'מסילת ישרים' פרק א).

ימי ספירת העומר, הם עיתים המיוחדים לברכה של השגת תענוג רוחני, וטעם הענין, כי ימי הספירה וליל שבועות הם דוגמת ספירת ימי טהרה, והטהרה במקוה

כ לטהרנו ולקדשנו בקדושתך העליונה

המקוה שלנו, שהמקוה מוריד מהנכנס אליו את התענוג הרע שדבק בו, ונותן לו תענוג רוחני^{כא}. וזה הבחינה הוא מתנה טובה של טהרה מן השמים של הבא לטהר מסייעים אותו (שבת קד), בחינת 'מייך דוכריך' שהיא השפעה מן השמים.

יתבן לומר, כי ב' טעמים אלו מכוונים כנגד ימי העומר וליל השבועות שהוא הגמר של הטהרה, שימי הספירה הם בחינת 'מייך נוקבין' שאז צריכים להתייגע להשיג קדושה וטהרה ולנקות עצמו מכל כיעור ודבר רע, ובליל שבועות אחר שנטהרנו כראוי, אז משפיע עלינו השי"ת מים טהורים מנחל עליון בבחינת 'מין דכריך' להשלים את הטהרה על נכון. וזה סוד הימים – ימי הספירה המשולים לטהרת המקוה, שעל ידי שנכנסים במי הדעת שלהם, יכולים לקבל תענוג גדול מנחל עליון להסיר את התאוות המגושמים ולדבוק בלשמו ולזכרו תאוות כל נפש^{כב}.

ממנו אותו רוח הטומאה ולכן הצריכו חז"ל שהטמא יכנוס בו כל גופו בתוך המים שאפילו אם נשאר שער ראש אחד חוץ למים לא נטהר (תגיגה יא. ועוד), שמשם נאחו כל הטומאה וחוזרת על הגוף. היינו, שעבודת המקוה היא גיעת בשר של האדם, שצריך להיכנס בגופו במים כדי להילחם עם הקליפות המבקשים להסירו מדרך הטוב, ולגרום להם להניח לו לעבוד את ה', מה שמכונה במקובלים 'מייך נוקבין'.

מעם שני על טהרת המקוה, שורשו ב'האר"י הקדוש' (שער הכוונות דרושי סדר שבת דרוש א), שמי המקוה מכוונים למקום גבוה הנקרא 'נחל עליון', שהוא נחל שבו עוברים הנשמות בשובם לכור מחצבם ומזדככים מן הזוהמא שדבקה בהם בעולם הזה, וכל נשמה אף של הצדיק הגדול צריכה לעבור שם, כדי להסיר ממנו את הריח הרע וכל שכן איסורים ותאוות רעות שהיתה דבוקה בהם בהאי עלמא, כדי שתוכל לקבל מהתענוג העליון. ובדוגמה לזה הוא

כא. מידי עוסקנו מעסק המקוה, נביא את שכתב ב'שו"ת ערוגת הבשם' (סימן יט) על טבילת שחרית קודם התפלה: 'דאין להביא ראייה מהתנאים והאמוראים, שהתנאים והאמוראים הקדושים היו בכל עת ובכל רגע דבוקים בקדושתו יתבן שמו לא היו צריכים הכנה לתפלה, אבל אנן בני אדם מגושמים דבוקים בתאוות עולם הזה, ודאי כל כמה דעושין הכנה קודם התפלה בדברים הגורמים טהרת המחשבה טפי מעלי, ומבואר בכל ספרי מוסר כמה גדלה מעלת המקוה לטהר המחשבה'.

כב. נבקש להוסיף עוד מעניין זה על פי מה שהרחבנו לעיל, שלכאורה אם כן שהמקוה משפיעה תענוג וקדושה רוחניים, היה צריך להיות שהאדם בצאתו מן המקוה וכל שכן בהיותו שם, שיתנהג במורא גדול בידעו את אשר מושפע עליו,

עושה' לספור כל יום ויום עד שיבוא, וכי לא די להתכונן זמן מועט בלבד קודם, הרי לפתי יחשב, כי ספירת הימים הוא המלמד על הרגש שאינו ניתן לצמצם עד כמה שומרים ומצפים לזמן הזה. וכן הוא בדין בספירת ימי העומר, שכשהולכים בהרגשה שאנו הולכים לחתונה גדולה, שמחת הנישואין בין השי"ת לכנסת ישראל שעומדים לקבל מתנת אירוסין את התורה הקדושה, הלא כל רגע ורגע מנוצל היטב והלב בוער באש עד לב השמים אימתי יבוא יום נעלה זה, עד שבלילה קודם הכניסה לחופה אין ביכולת לישון מרוב געגועי קודש, ומי שאינו מרגיש כן בליל חג השבועות, סימן הוא שלבו ושכלו אטומים מרוב חלאת עוונות וטביעה בתענוג, ולכן הוא אינו מתפעל.

ואין בדברים האלו לומר שצריך לבטל ממלאכה ולא להנהיג עם התורה מנהג דרך ארץ לחרוש בשעת חרישה ולזרוע בשעת זריעה, אלא שיעשה אותם במעשה ידים,

ציפיה ליום מתן תורה כעבד ישאף צל

העולה מן האמור, כי ימים אלו שאנו מצויים בהם, הם ימי עבודה אחר שקיבלנו אורות גדולים מאד שלא בהדרגה וכערך מעשינו בליל הסדר, והס"מ שאינו יכול לחזות זאת, עורך כלי מלחמה וצריכים לעמוד נגדו בעוז ותעצמות. וזה הדרך ישכון אור, לדעת לאן פנינו הולכים, וגודל התשוקה הזאת היא שתעמוד לנו לקבל התורה כדקא יאות. וכפי שכתב הר"ן (פסחים כח: מדפי הרי"ף) על מצות העומר, שעיקרה נבע מהשתוקקותם של ישראל ששמעו שבצאתם מארץ מצרים יזכו לקבל את התורה, והיו הולכים ומונים יום ליום עד שיגיעו לקבל את התורה.

צא ולמד משמחת נישואין שלנו, עד כמה גדולה ההשתוקקות עליה שמונים וסופרים את הימים בצד החתן ובצד הכלה בציפיה ובהמתנה אימתי יבוא הזמן המקווה, ואם ישאל העומד מן הצד 'לשמחה מה זה

אבל מה נעשה שלדאבון לב אנו רואים להיפך, שצריכים חיזוק גדול לשמור הפה במקום ההוא, ובני אדם נכשלים בזה לדבר שם ומתענגים מזה. ואמרנו כי טעם הדבר, שיש קליפה הניזונית ממה שמדברים במקוה (נחמד מזהב, ליקוטים מהרה"ק רבי יחזקאל מקוזמיר ז"ע), וכיון שטהרת המקוה גדולה עד מאד, לכן מצד אחד רגלי האדם מוליכות אותו לטבול והס"מ אינו מונע ממנו, אבל כדרכו המרושעת תיכף ומיד אחר ימי הטובה, הוא מכשילו בתענוג אסור של שיחה בטילה באותו מקום ומפילו לנוקבא דתהום רבה, וכמו שאמרנו שנותן לקיים תורה ומצות אבל אינו נותן שהידיעה הזו תימשך אל המקום ששם יש ניסיונות ורצונות לא טובים שצריך להכניע.

לטהרנו ולקדשנו בקדושתך העליונה

מה, אז נגלה למפרע שהבנתו בלימוד עמוקה יותר מדאשתקד, וכן גם בכל אדם שמוחו רק מתחדד ונעשה טוב יותר אם רק יהגה בתורה עוד ועוד ביגיעת בשר, ועליו רק להחליט החלטה גמורה שגם הוא מיודעי התורה והוגיה, ולא להסתפק במועט באיזה שיעור לפרק זמן קצוב ביום.

יעזור השי"ת שנזכה לתקן את נפשותינו ורוחותינו ונשמותינו מכל סיג ופגם, ולנצל את יקרת הימים כראוי וכנכון למצפים ליום כלולות – חג השבועות, שאז נפתחו העליונים והתחתונים וראו כולם 'כי ה' הוא האלהים אין עוד' (דברים ד לה).

ובלב פנימה תבער אש להבת שלהבת^כ, ויקבל על עצמו קבלה חזקה, כי גם במצבו עתה, יש ביכולתו להתחדש כנשר כמו נער לימים, ולא יחוש לעצות היצר שכבר אין בכוחו להגות בתורה כעלם צעיר ומוחו חלוש מחמת טרדותיו על המחיה ועל הכלכלה, כי כלום בעסקי מסחר גם טענתו זו בפיו שמוחו אינו מחודד כבנערותו לצבור הון ועושר לביתו. ואם יטען טענה ניצחת שהתייגע בלימוד זמן מה ולא ראה צמח לו תועלת, אף אתה אמור לו: 'כלום קטן הלומד בתלמוד תורה רואים אצלו כיצד מוחו גדל בכל שעה והוא מבין טוב יותר, והלא רק בסוף פרק זמן

כג. כאותו שפירש הרה"ק מקאצק זי"ע את דברי הגמרא (ברכות ה.) 'גדול הנהנה מיגיע כפו יותר מירא שמים', שלא נאמר 'גדול הנהנה מיגיע מוחו', ללמדנו, שצריך אף בעת העסק בגשמיות להתייגע בשכל בתורה ויראה, ומי שעושה כן אזי הוא גדול יותר מירא שמים שאינו מתעסק בגשמיות ומעלה אותם לרוחניות.

היטיבה ה' לטובים ולישרים בלבותם

אלו יעמדו על הברכה שנדבו סכום הגון להוצאת הגליונות

פרנס הגליון

נדבת יידינו הרב החסיד המפואר

רבי **ישראל מאיר ברעכער** הי"ו

מייסד ונשיא מכונינו

לרגל השמחה השרויה במעונו

באירוסי בנו

הבחור החשוב המצויין והמופלא בתו"ש

כמר **בצלאל יונה** נ"ו

בשעה טובה ומוצלחת

פרנס השבוע

פרנס השבוע

זכות הפצת התורה יעמוד לו שיוכה לבנות בית נאמן בישראל

ולדורות ישרים ומבורכים, ויזכה לרוות רב נחת

מכל יוצ"ח שחיו מתוך עושר ואושר

שלות הנפש הרחבת הדעת ולחיים טובים

ארוכים מתוך שלום שלוח וכט"ס

נדבת יידינו הרב החסיד המפואר

רבי **יצחק אייזיק שווארץ** הי"ו

לרגל השמחה השרויה במעונו

בהולדת בנו למו"ט

זכות הפצת התורה יעמוד לו שיוכה לרוות

רב נחת דקדושה מכל יוצ"ח שחיו

מתוך עושר ואושר שלות הנפש הרחבת

הדעת וכט"ס

נתנדב לעילוי נשמת
הרב החסיד המפואר, אי"ש תם וישר ירא אלוקים,
תורת ה' היתה משוש חיו והתמיד בלימודה כל עת,
שפד שיתו לפני קונו

בריכו מלאה ובהתרגשות נפלאה, כל דרכיו היה
בדרכי נועם בעין טובה ופנים מסבירה

הרב **מושה יוחנן ב"ר פנחס**

גאדינגער ז"ל

נלב"ע ביום ד' אייר תשע"ז לפ"ק

זכות לימוד דרכים יחי' לעילוי נשמתו התורו בנוי מרומים,
ויחי' לזכות לצאנזאז הקורים ללכת בדרכיו הנעלים
והמחודים

תומך השבוע

נדבת יידינו הרב החסיד המפואר

רבי **שמשון ברעכער** הי"ו

לרגל השמחה השרויה במעונו

באירוסי בנו

הבחור החשוב המצויין והמופלא בתו"ש

כמר **אליעזר אהרן** נ"ו

בשעה טובה ומוצלחת

זכות הפצת התורה יעמוד לו שיוכה לבנות בית נאמן בישראל, ויזכה
לרוות רב נחת מכל יוצ"ח שחיו מתוך עושר ואושר שלות הנפש
הרחבת הדעת וכט"ס

הרוצה להשתתף בהוצאת הגליונות נא להתקשר למס' 3245 - 661-347

וזכות הגדול של יזכיו הרבים תעמוד לכם להתברך בכל מיילי דמיטב